

Sygn. akt I C 512/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Merska

Protokolant sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2020 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę (...),36 (cztery tysiące trzydzieści siedem 36/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 marca 2016 r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3068,00 zł (trzy tysiąc sześćdziesiąt osiem 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Nakazuje zwrócić pozwanemu kwotę 241,34 zł (dwieście czterdzieści jeden 34/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt I C 512/19

UZASADNIENIE

Powód – M. S. wystąpił z pozwem przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 5009zł, w tym tytułem kwoty głównej 4160zł i 848,87zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie od kwoty głównej liczonej za okres od 08.03.2016 r. do dnia 04.02.2019 r. wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotem kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podał, iż dochodzi zapłaty części odszkodowania za szkodę poniesioną przez U. J. z tytułu kolizji drogowej pojazdu marki V., stanowiącego jej własność o nr rej. (...) z dnia 05.02.2016 r., która została pozwanemu zgłoszona tego samego dnia. Bezsprzeczne jest, że sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego z tytułu polisy OC oraz to, że została wypłacone odszkodowanie w wysokości 2470,00zł. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wydał decyzję o uznaniu odpowiedzialności, kwalifikacji szkody jako częściowej oraz przyznaniu odszkodowania. Powód zawarł z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności. Pełnomocnik powoda przedstawił własny kosztorys naprawy szkody w pojeździe, zgodnie z którym wartość naprawy szkody wynosi 6798,56zł. Pozwany wypłacił kwotę 2470zł, ale powód dochodzi kwoty głównej 4160zł ze względu na niższą stawkę obowiązującą w zakładach naprawczych działających na rynku lokalnym, którą przyjął w wysokości 110zł.

W złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu stosownych kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w (...) ustalił i zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie jest bezsporny odnośnie powstania szkody w samochodzie należącym do U. V. o nr rej. (...), przeprowadzonej naprawy, wypłaconego odszkodowania przez pozwanego w wysokości 2470,00zł (dowody: akta dot. likwidacji szkody k. 81 – 160, w tym decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 107v – 108, dane ze Starostwa Powiatowego w G. k. 161 – 174, zeznania świadka U. J. k. 189 – 189v, zeznania świadka W. L. k. 199 – 199v, zeznania świadka P. J. k. 221).

Kwestią sporną jest wartość szkody powstałej w pojeździe należącym do U. J.. W tym zakresie Sąd, na zgodny wniosek stron, dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego – R. S. (k. 248 – 294).

Biegły szczegółowo opisał charakter i rozmiar uszkodzeń pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), określił przeciętne koszty naprawy w kilku wariantach – z zastosowaniem części zamiennych oryginalnych i przy przyjęciu różnej stawki roboczogodziny w zakładach naprawczych na lokalnym rynku.

Szacunkowy koszt naprawy pojazdu pozwoliłby na przywrócenie auta do stanu sprzed szkody (k. 251). Zdaniem biegłego, do naprawy pojazdu użycie części zamiennych innych niż oryginalne (oznaczone symbolem O, Q) czyli tzw. zamienników, nie pozwoli na zachowanie sprawności pojazdu, zapewnienie komfortu jazdy i bezpieczeństwa pojazdu.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o uzupełnienie opinii poprzez zobowiązanie biegłego do określenia kosztów naprawy pojazdu z zastosowaniem części zamiennych oryginalnych bez logo producenta (Q) z zastosowaniem ustalonej przez biegłego sądowego średniej stawki za roboczogodzinę w miejscu zamieszkania poszkodowanego w wysokości 100zł netto.

Biegły w opinii uzupełniającej (k. 324 – 333) wskazał, że wysokość kosztów naprawy pojazdu przy zastosowaniu części zamiennych oryginalnych bez logo producenta (Q) i przy przyjęciu średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących w rejonie miejsca zamieszkania poszkodowanej to kwota 5790,27zł – 4707,54zł + VAT 23%. W tej kwocie wartość części wraz z tzw. normaliami to 3262,49zł – 2652,43zł + 23% VAT. Pełnomocnicy stron nie złożyli zastrzeżeń do wydanej opinii.

Sąd ocenił obie opinie biegłego jako wiarygodne, rzetelne, oparte na całości materiału dowodowego oraz poparte wiedzą i doświadczeniem zawodowym biegłego.

Biegły dokonał szczegółowej analizy kosztów naprawy pojazdu w kilku wariantach, analizy rynku oraz szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko. Sąd przyjął, iż całkowity koszt naprawy pojazdu to kwota w wysokości 6507,36zł ponieważ zawiera on stawkę za roboczogodzinę obowiązującą w miejscu zamieszkania właścicielki pojazdu – 110zł/rbh/netto dla czynności mechaniczno – blacharskich i lakierniczych. Na kwotę 6507,36zł składa się koszt części – 3979,58zł (w opinii biegłego jest błąd pisarski – wskazana wartość to 39079,58zł) – jest to koszt przyjęty w dwóch z wariantów opinii i dotyczy ceny części zamiennych oryginalnych oraz tzw. normalii. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda określił stawkę roboczogodziny na kwotę 110,00zł. Sąd przyjął, że jedynie zastosowanie części oryginalnych pozwoli na zachowanie sprawności pojazdu, zapewni komfort jazdy i bezpieczeństwo pojazdu.

Bezsporne pomiędzy stronami były okoliczności zdarzenia, które spowodowało szkodę, w tym wina za jego spowodowanie, która leżała po stronie osoby ubezpieczonej od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym Towarzystwie (...) z siedzibą w W.. Pozwany nie kwestionował przy tym istnienia uszczerbku w postaci uszkodzenia pojazdu i zakresu przedmiotowego uszkodzenia. Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość doznanej przez powódkę szkody majątkowej, do której naprawienia zobowiązany jest pozwany ubezpieczyciel w oparciu o przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060) oraz przepisy art. 822 i nast. k.c.

W tym kontekście należy wskazać, iż w przypadku ubezpieczenia majątkowego, jakim jest ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej, świadczenie ubezpieczyciela ogranicza się do wypłaty określonego odszkodowania w pieniądzu (art. 822 § 1 k.c. i art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Art. 361 § 2 k.c. regulują zasadę pełnej kompensacji szkody, która przemawia za tym, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi bowiem różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz fakt, iż poszkodowana dokonała naprawy pojazdu ponosząc niższe koszty niż wskazane przez biegłego, Sąd uznał za zasadne przyznanie odszkodowania w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy oceną wartości szkody przez pozwanego a wartością szkody wskazaną w opinii biegłego.

Powyższe koresponduje z wyrażoną w art. 316 § 1 k.p.c. zasadą uwzględniania przez sąd przy wyrokowaniu stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, a także reguły, iż odszkodowanie nie może przewyższać uszczerbku rzeczywiście poniesionego. Z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2018r sygn. akt IICNP 41/17 wynika, że stosowanie art. 822 § 1 w zw. z art. 363 § 1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może jednak żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne, zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (LEX 2490615).

Przy ustaleniu wysokości poniesionej szkody, wyrażającej się w uszczerbku majątkowym powstałym w wyniku wypadku, a w konsekwencji wysokości należnego odszkodowania niezbędne było uwzględnienie kwoty wypłaconej przez pozwanego na etapie przedsądowym. Mając zatem na uwadze kwotę 2470,00 zł przyznaną w postępowaniu likwidacyjnym, zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda kwoty 4037,36zł jako roszczenia głównego, zaś w pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne – kwota 122,64zł.

Pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem przedmiotowego świadczenia od dnia 8 marca 2016r, od momentu kiedy roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia zgłoszenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd orzekł o odsetkach ustawowych za opóźnienie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W sytuacji gdy powód uległ jedynie nieznacznie co do części swojego żądania, Sąd nałożył obowiązek zwrotu całości kosztów postępowania poniesionych przez powoda – koszt wynagrodzenia pełnomocnika, uiszczony wpis, opłata skarbowa od udzielonego pełnomocnictwa oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

Dnia 15.12.2020r